

виконавчої влади органам місцевого самоврядування, визначити за кожним рівнем органів влади необхідний обсяг бюджетних ресурсів, розмежувати повноваження між органами місцевого самоврядування різних рівнів за принципом субсидіарності, законодавчо врегулювати систему адміністративно-територіального-устрою.

Список використаних джерел:

- 1.Бакуменко В. Пріоритетні напрями реформування місцевого самоврядування в Україні: оцінка ситуації та забезпечення трансформації / Бакуменко В., Сурмін Ю., Козюра І. // Акт. проблеми державного упр. - Д., 2005. - № 1. - С. 225-235.
2. Реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: матеріали для самопідготовки / Черніг. центр перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів держ. влади, місцевого самоврядування, держ. п-в, установ і орг.; Уклад.: В.М. Бойко. – Чернігів: ЦППК, 2014. – 40 с
3. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні Кабінет Міністрів України; Розпорядження, Концепція від 01.04.2014 № 333-р <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>

Зубко Н.М., студентка

група Ф-23, обліково-фінансовий факультет
спеціальність: фінанси та кредит

Науковий керівник: **Хомутенко Л.І.**, к.е.н., доцент

ДВНЗ «Українська академія банківської справи Національного банку України» (м. Суми, Україна)
zubko.ekaterina2015@yandex.ru

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПІДВИЩЕННЯ

В наші дні існує значна кількість міжнародних рейтингів та оцінок рівня розвитку країн світу. Україна є безпосереднім учасником міжнародних економічних відносин, пов'язана з процесами глобалізації та інтернаціоналізації. Для того, щоб мати авторитет на світовій арені країні необхідно розвивати, удосконалювати та підтримувати свої позиції на світовому ринку. При цьому основний акцент має бути наданий внутрішнім процесам, внутрішній адаптації економіки України до умов світового середовища та формування конкурентоспроможного середовища.

Оцінка позиції країни в світовій економіці здійснюється через систему міжнародних рейтингів.

Відповідно до досліджень, які були проведені Світовим економічним форумом, який аналізує конкурентоспроможність, використовуючи Індекс

глобальної конкурентоспроможності, то рейтинг нашої держави змінюється з тенденцією до покращення між 89 позицією у 2010 році та 76 місцем у 2014 р.

Таблиця 1

Позиція України у рейтингу глобальної конкурентоспроможності Світового Економічного Форуму [1]

Рік	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014
Місце в рейтингу	78	73(+5)	72(+1)	82	89	82(+7)	73(+9)	84	76(+8)
				(-10)	(-7)			(-11)	

Покращення позицій України у 2011 – 2014 рр. пов'язано за рахунок більш позитивного сприйняття інститутів та ефективності ринків, а також кращих результатів в освіті. Серед основних проблем рейтингу являються перебудова інституціональної структури (130 місце), скорочення домінування великих компаній на внутрішніх ринках (129 місце) та підвищення конкурентності ринків (125 місце) і, отже, їх ефективності (112 місце) [2].

Хоча наведені статистичні дані свідчать про покращення позицій України у рейтингу глобальної конкурентоспроможності, наявний потенціал країни не використаний. Можна запропонувати деякі напрями підвищення конкурентоспроможності економіки України:

1.Забезпечення макроекономічної стабільності, шляхом підвищення ефективності державного управління, розвитку людського капіталу та покращення якісного складу трудових ресурсів.

2.Посилення інновативності та забезпечення сталого розвитку, шляхом стабілізації і поліпшення екологічного стану території України з метою переходу до сталого розвитку, впровадження екологічно збалансованої системи природокористування.

3.Переорієнтація сировинної спрямованості експорту на експорт готової продукції та продукції з високим ступенем переробки.

4.Створення сприятливих умов для покращення інвестиційного клімату в країні, що значно підвищить конкурентоспроможність національної економіки [3].

Процес глобалізації вимагає від України, відповідності даному процесу, внаслідок підвищення конкурентоспроможності. На даний момент можна сказати, що в нашій державі існує немало проблем, які перешкоджають інтенсивному розвитку економіки, який би знайшов свій вираз у показниках конкурентоспроможності. При правильному використанні економічної політики Україна буде в змозі забезпечити собі макроекономічну стабільність як на сьогоднішній день, так і на майбутнє. Зростання конкурентоспроможності держави буде мати позитивний вплив як на внутрішнє становище так і на місце України у світовому господарстві.

Список використаних джерел:

1. TheGlobalCompetitivenessReport 2011 – 2012/WEF. – 2011 [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reports.weforum.org/global-competitiveness-2011-2012>.

2. Дергачова В.В. Україна в системі міжнародної конкурентоспроможності: оцінка позицій, причини і шляхи відродження / Дергачова В.В. Шеремет Т.Г. //Економічний вісник НТУУ «КПІ». - 2010. - №7. – с 86-90

3. Дорош О. І., Скриньковський Р. М. Конкурентоспроможність національної економіки як чинник ефективності діяльності українських підприємств / О. І. Дорош, Р. М. Скриньковський // Науковий вісник НЛТУ України. – 2011. – Вип. 21.4. – С. 225 – 233.

Ілліна О.С., студентка
група СЗ-121, факультет господарського права та соціального забезпечення
спеціальність: соціальна робота
Науковий керівник: **Сіра І.В.**, викладач
Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів)
cp-121@rambler.ru

СУЧАСНИЙ СТАН СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

Сьогодні, в складних умовах економіки, існуюча національна модель соціального діалогу є недостатньо ефективною. Зростання соціальної нерівності та напруги в суспільстві породжує велику кількість проблем у соціально-трудова сфері [1, с.116].

Найоптимальнішим способом вирішення протиріч в суспільстві, як свідчить світовий досвід, є соціальне партнерство, яке демонструє можливість забезпечення балансу інтересів найманих робітників, підприємців і влади на користь усього суспільства.

Певний досвід соціального партнерства було здобуто ще в 20-ті роки ХХ ст. Тоді в Україні сформувались усі його сторони: держава, підприємці, профспілки. Але історія розпорядилася по-своєму: підприємницька діяльність зі зміцненням соціалістичного сектора народного господарства вже звужувалась до повної її ліквідації, а держава не вважала за необхідне вести переговори з профспілками.

Далі система соціального партнерства формувалася в складних політичних та економічних умовах. І лише з переходом до ринкової економіки та прийняттям Декрету Кабінету Міністрів «Про оплату праці» (втратив чинність) й Закону України «Про колективні договори та угоди» почала формуватися законодавча база соціального партнерства. Вказане законодавство дозволило через систему угод на загальнодержавному, регіональному, галузевому, виробничому рівнях забезпечити соціальний діалог у сфері застосування найманої праці.

Сьогодні соціальне партнерство – це система суспільних відносин між учасниками виробничого процесу, при яких визначаються розбіжності сторін (працівників і роботодавців) та їх право обстоювати свої інтереси, переважно шляхом переговорів, пошуку компромісів, взаємоприйнятних рішень, уникаючи жорсткої конфронтації.

Соціальне партнерство – це механізм для функціонування розвинутого, здорового суспільства. Він виконує функції регулювання різних аспектів трудових відносин, забезпечує розв'язання трудових спорів, та суперечностей, сприяє збереженню злагоди у суспільстві [5, с.13].

«Механізм» соціального партнерства може працювати успішно тільки в умовах стабільної економіки та злагоженості у суспільстві. На жаль, сьогодні в українському суспільстві існує багато проблем, які потребують негайного вирішення. Корумпованість, податковий, адміністративний та кримінальний тиск, порушення законів, примусовий переділ власності, – все це говорить про те, що нашому суспільству вже час відійти від старих норм та порядків і прийняти нові, які б змогли побудувати гідне життя для всіх громадян нашої держави. А це означає, що новим етапом суспільно-трудова відносин в Україні повинно стати становлення соціального партнерства [2, с.185].

Україна вже має певні здобутки у цій сфері, адже варто згадати Указ Президента України «Про створення Національної ради соціального партнерства» від 27 квітня 1993 р [5, с.13].

А тому, на сьогоднішній день можна виділити ще такі сторони соціального партнерства як:

Кабінет Міністрів України, який представляє інтереси держави та є повноцінним інститутом в системі соціально-трудова відносин.

- Об'єднання організацій роботодавців (Федерація роботодавців України, Конфедерація роботодавців України тощо);

- Спільний представницький орган профспілок (Федерація профспілок України тощо).

Федерація роботодавців України – це найпотужніше всеукраїнське об'єднання, яке представляє інтереси роботодавців у соціально-трудова відносинах на національному рівні. До його складу входять близько 470 територіальних і галузевих об'єднань роботодавців, які охоплюють понад 10 млн. найманих працівників. Основною метою їхньої діяльності є представництво і захист своїх інтересів [4, с.76-77].

Одним з учасників соціального партнерства в нашій країні є Федерація професійних спілок України (ФПУ), яка є найбільш чисельним профспілковим об'єднанням в Україні. Метою діяльності ФПУ є захист прав та інтересів організацій – членів ФПУ, координація їхніх колективних дій, представництво і захист трудових, соціально-економічних прав та інтересів членів профспілок в органах державної влади й органах місцевого самоврядування, у стосунках з роботодавцями, їх організаціями і об'єднаннями, а також з іншими об'єднаннями громадян [4, с. 78].

Отже, для формування ефективної системи соціального партнерства в Україні склалися всі необхідні умови, а саме:

- здійснено перехід до ринкових форм господарювання;
- профспілки є організаціями, які представляють і захищають інтереси працюючих, вони вже стали невід'ємною частиною українського суспільства;
- держава виступає в якості посередника у відносинах між працівниками і роботодавцями;
- з'явилася правова основа для розвитку соціального партнерства;